

TRILER

Zradný *anjel*

ULRIKE BLIEFERT

 FRAGMENT

TRILER: ZRADNÝ ANJEL

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke

www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Triler: Mrazivé leto

Triler: Pod krídlami motýľa

Triler: Výkrik do tmy

Krimi triler: Slzy anjela

Krimi triler: Dom smrti

Ulrike Bliefert

Triler: Zradný anjel – e-kniha

Copyright © Fragment 2013

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Zradný
anjel

TRILER

Zradný
anjel

ULRIKE BLIEFERT

 FRAGMENT

Ulrike Bliefert (narodená v roku 1951) je televíznym divákom známa okrem iného ako *Ulla* z komediálneho seriálu *Das Amt (Úrad)*. Píše úspešné scenáre (napríklad pre seriál *Miesto činu*). Ulrike Bliefertová je vydatá za svojho hereckého kolegu, má jednu dcéru a žije v Berlíne. *Zradný anjel* je jej prvá kniha pre mládež.

PROLÓG

Spadla cez okraj zábradlia. Dlážka bola posiatá črepmi. Opatrne sa pokúsila vstať. Pod podrážkami jej vŕzgalo rozbité sklo. Strach jej na okamih ochromil všetky zmysly. Potom prešla cez prah a načúvala.

Nič. Ticho.

Keď si jej oči privykli na tmu, išla ďalej. Vôkol nej boli porozhadzované pozostatky ľudskej existencie: zdrap starého flakátého koberca, ošúchaná pohovka, dva matrace, z ktorých rozpáraných poťahov sa valila žltkastá penová hmota.

Všetky dvere boli vytrhnuté z pántov. V kúpeľni vytvorili kvapkajúce kohútiky hrubú hnedastú vrstvu z hrdze a vodného kameňa, kým úplne vyschli.

Neopísateľne to tu zapáchalo.

Vstúpila na schodisko a pustila sa do behu.

Jej kroky sa odrážali od stien: mnohonásobná zradná malá ozvena. Leonia si zahryzla do chrbta ruky, aby potlačila vzlyk: Ona nesmela počuť, že sa blíži! Slzy ju pálili v množstve drobných rezných raniek na tvári. Zvláštne bolo, že túto smiešne malú bolesť vnímala, akoby ju zosilňovalo zväčšovacie sklo.

Spomenula si na absurdnú historku, o ktorej kedysi čítala v novinách: Uprostred trosiek desivej hromadnej nehody na diaľnici stála nejaká žena a fascinovane civela na očko, ktoré sa jej pustilo na pančuche, pokým svet okolo nej zanikal v plameňoch. Akoby to očko znamenalo celý jej svet.

Leonia tú myšlienku odsunula bokom.

Bosá! Ďalej musí ísť bosá!

Keď sa zohla, aby si rozviazala šnúrky na topánkach, začula odkiaľsi celkom zhora tiché fňukanie malého dieťaťa. Musí sa k nemu dostať čo najrýchlejšie.

Opäť sa pustila do behu.

1

Bol prvý deň prázdnin. *Boulder Bears* sa dnes zišli vlastne len preto, aby sa rozlúčili, kým sa na šesť dlhých prázdninových týždňov rozbehnú na všetky strany.

No Alex si po celom tom tvrdom tréningu zaslúži vidieť aspoň *nejaký* skutočne skvelý medzivýsledok. Leonia si to v každom prípade myslela.

A kým sa ostatní smiali, zhovárali sa a lezeckú stenu si vôbec nevšímali, ona zdolala už dve tretiny dráhy, vyznačenej malými plastikovými vlajočkami.

Teraz sa celou silou vytiahla hore a končekmi prstov ľavej nohy sa oprela o malú červenú guľôčku, pokým pravou nohou šmátrala po krikľavo žltom umelohmotnom chyte v tvare banána na drevenej skosenej stene.

Ostatní prestali jeden za druhým vtipkovať a so záujmom sa zadívali hore – na ňu.

Leonia kútikom oka zazrela, ako Alex vybral z batoha videokameru a podišiel k rebriku v zadnej časti lezeckej steny.

Špička chodidla opierajúca sa o malý červený stupienok sa jej začala povážlivo kĺzať. Odvážnym križovým hmatom získala aspoň prechodnú stabilitu.

„Do toho! Do toho! Do toho!“ skandovali kamaráti a tleskali, aby ju povzbudili.

Začula, ako Tevje volá: „To dáš!“ Ale Leonia mala svoje pochybnosti. Nohy mala teraz prakticky v jednej priamke a v tom nedobrovoľnom špagáte určite nevydrží dlhšie ako tri sekundy.

Môže tiež jednoducho spadnúť.

V tom je práve pôvab lezenia na umelej stene: Leziete bez lana a karabíny, nikdy vyššie ako do troch metrov, pod vami je špeciálna hrubá žinena, ktorá stlmí prípadný náraz, a vždy je tu aj nejaký kamarát, ktorý je pripravený vás chytiť.

Bolesť v nohách začínala byť pomaly neznesiteľná.

Leonia sa obzrela a stretla sa s Alexovým pohľadom.

Dokáže to! Musí byť na ňu pyšný!

Naklonil sa cez okraj steny a namieril na ňu videokameru. Červené svetielko začalo blikať.

Ach bože! Bude vyzeráť strašne. Spotené myšacie vlasy, tmavé oči vyvalené od námahy a vôbec: Príliš veľká brada, príliš špicatý nos, o príliš malých prsiach ani nehovoriac.

„Leo! Pod! Dokážeš to!“ Alex neľútostne filmoval ďalej.

Kvapka potu stekala Leonii od týla pozdĺž chrbtice. Ucítala neodolateľnú potrebu sa poškriabať. Alebo sa aspoň utrieť.

„Hip!“ zavelil Alex a nedočkavo jej kývol. Kvapôčka potu stekala ďalej a pútala na seba všetku jej pozornosť.

„Hip! Hip! Hip!“ skandovali teraz aj kamaráti stojaci pri úpätí steny.

Kvapôčka potu doputovala k lemu trička, pridala sa k svojim predchodkyňiam a prestala existovať.

Leonia zalapala po vzduchu. Nad jej hlavou označovala vlajôčka z plastu posledný chyt: Príliš ďaleko! Aby sa k nemu dostala, musela by skočiť šípku.

Opatrne uvoľnila ľavú nohu z klzkého podkladu, v rozhodujúcom okamihu sa zachytila nechtami za chyt na štyri prsty, rozpriahla sa a len tak-tak sa dostala k rohu zo sivej látky. Bleskurýchlo ho zovrela oboma rukami: Dokázala to!

Nadšený potlesk zhromaždených *Medvedov* pri úpätí steny!

Tamto sú nerozlučné kamarátky Tina a Rebeka – ako vždy sa držia za ruky. Laura s pankerským účesom a vo veľmi originál-

nom gotickom variante horolezeckého oblečenia. Z chalanov je tu okrem Tevejho ešte Kosťa, ktorý so sebou priviedol mladšieho bračeka Paula. A uprostred stojí hviezda celého družstva: Maike.

Maike, Leoniina najlepšia kamarátka, vo veľmi priliehavej vestičke, ktorá ledva zakrýva to, čomu Tevje hovorí vražedné poprsie. Pri lezení na stene je také vražedné poprsie skôr na oštaru, pomyslela si Leonia a nevdojak sa uškrnula.

Zoskočila dole na mäkkú žinenku. Nato vyšiel spoza steny Alex a chytil ju okolo pliec. „To bolo super, Leo!“

Zasa je to tu! Nemôže ísť aspoň Alex ostatným príkladom a volať ju jej celým menom Leonia? Po x-tý raz už prekliala svojich rodičov, ktorí jej dali to hrozné meno: Leonia. Zrejme preto, že by mali radšej syna, ktorý by sa volal Leo, Leon alebo Leonhard. S h či bez h.

Možno preto má také neduživé prsia: Chromozómom bolo asi hneď jasné, že sa má zo skvelého Leonarda stať len napoly skvelá Leonia so štvorkou z matiky.

„Budúci pohár bude tvoj.“ Tým, kto ju prerušil pri rekapitulácii jej osobných chýb, bol opäť Alex. „V posledných týždňoch si sa úžasne zlepšila!“

Pozrela sa naňho: Svetlé blond vlasy. Muži také mávajú zriedka. A k tomu prenikavo modré oči. Maike sa kedysi zmieňovala o švédskych príbuzných. „No, keď sa volá Magnusen, bude sotva potomkom španielskych toreadorov,“ odvetila vtedy Leonia úsečne.

A to bol okamih, kedy ju Maike začala s rastúcim nadšením vytáčať: „Si buchnutá do trénera!“ Chichotala sa, akoby to bola tá najabsurdnejšia a najhlúpejšia vec na svete.

Leonia ucítila na pleci Alexovu ruku. „Krásne prázdniny, Leo. A pozdravuj odo mňa hory!“ Usmial sa tak, že sa jej takmer podlomili koléná. Ale určite bol na ňu len pyšný, nič viac.

Maike totiž vyhlásila, že ak sa Alex bude na niekoho pozerat' zamilovane, potom to bude *ona*!

Ale na Maike sa aj tak každý pozerá zamilovane: Maike s úžasnými vlasmi, ktoré prežijú každý pokus o farbenie. Teraz ich má svetlé, nosí perfektne zastrihnutý pážací účes a vyzerá – odhladnuc od farby – trochu ako Číňanka s okrúhlymi očami a trucovitými ústami. I keď Číňan s okrúhlymi očami určite neexistuje.

Leoniine vlasy by po takom zosvetľovacom útoku určite povädnuto viseli okolo tváre ako dlhé varené špagety. A takto kriklavo načerveno narúžované ústa by jej aj tak nesvedčali. Koniec koncov, jej ústa sú na rozdiel od kamarátkiných super pier úplne obyčajné.

Leonia nafúkla líca a previnilo si spomenula, čo jej hovorievala babička: „Závidieť sa jednoducho nepatrí!“ A závidieť svojej najlepšej kamarátke bolo určite zo všetkého najhoršie.

V sprche si za trest pustila studenú vodu a vykrikla, keď na ňu začali padať ľadové kvapky.

Maike stála o dve kabínky ďalej a napenila sa od hlavy až k päte nejakým senzačným hydratačným telovým gélom z nevyčerateľnej zásoby vzoriek patriacich jej mamičke. „Chytaj!“ hodila Leonii jednu zo svojich strakatých miniatúrnych fľaštičiek. „Ak chceš, vezmem ich na prázdniny plnú škatuľu.“

„Načo, v hoteli aj tak majú svoje.“

Vzápätí by si Leonia najradšej zahryzla do jazyka. Samozrejme, že v hoteli dávajú každý deň potreby do sprchy zadarmo. Ale Maike chcela tými vzorkami z maminho kadernického salónu prispieť na spoločné prázdniny.

Ach jaj, niekedy som vážne ako slon v porceláne, pomyslela si Leonia a horúčkovo premýšľala, ako by mohla svoju hlúpu odpoveď zmierniť.

Ale Maike zrejme nebola ani trochu urazená. „Myslíš, že v Söldene bude zasa ten urevaný DJ ako vlani?“ spýtala sa so smiechom, urobila králičie zuby a zaškúlila si na špičku nosa.

Leonia sa s úľavou rozosmiala: „DJ Tom-Tom? Určite!“

„Stav sa, že po tebe pôjde aj tento rok!“

„Prestaň!“ Leonia sa natiahla po prázdnej fľaštičke od sprchového šampónu a pokúsila sa zamieriť na Maike. Maike fičala s chichotom do šatne.

Ich spoločné letné prázdniny sa už stali tradíciou. Pred niekoľkými rokmi, keď Maike po maminom rozvode s jej nevlastným otcom nemohla ísť ani do letného tábora, pretože salón dosť nevynášal, chopili sa iniciatívy Beate a Martin Schillerovci.

„Leonia sa cez prázdniny sama s rodičmi hrozne nudí,“ vyhlásili raz po školskej oslave pred ostatnými. A požiadali pani Hanemannovú, či by s nimi Maike nepustila v lete do hôr.

„Skutočne nám to nebude prekážať. Koniec koncov, jazda autom stojí rovnako, či v ňom sedia štyri osoby, alebo päť.“

Elke Hanemannová váhala a Beate Schillerová inštinktívne pochopila, že Maikinej mame by bolo nepríjemné, keby jej dcéru vzali so sebou len tak.

„Keď dáte Maike malé vreckové, bude to úplne stačiť. Za ubytovanie aj tak platíme paušál.“

Maike so smrteľne vážnym výrazom bľabotala čosi o zdravom vidieckom vzduchu a učene vyvalila oči. A pani Hanemannová nakoniec súhlasila. To, že ich prázdninovým ubytovaním je dvojité apartmán v najlepšom miestnom hoteli, jej zamlčali rovnako ako skutočnosť, že v Söldene stojí predjedlo v jednej zo štyroch hotelových reštaurácií toľko ako v Berlíne-Kreuzbergu menu s piatimi chodmi.

„Kedy večer prídeš?“ spýtala sa Leonia, kým sa obe dievčatá utierali dosucha uterákom a potom sa obliekali.

„Určite nie skôr ako o ôsmej. Musím sa ešte zbaľiť.“

Leonia si o tom myslela svoje. Organizačné schopnosti práve neboli kamarátkinou silnou stránkou. Vlastne ani presnosť.

Zavolá jej teda o pol ôsmej, aby s ňou ako každý rok prešla zoznam potrieb na spoločné prázdniny.

Ona sama už sa zbalila cez víkend. Rezervné baterky, súbor hier pre prípad zlého počasia, iPod a dvojce slúchadiel, knižky, škatuľka prvej pomoci. A zarámovaná fotografia lezcov z *Boulder Bears*. Jedna z tých, na ktorých obzvlášť dobre vidieť Alexa. Ale Maike ju iste nebude z ničoho podozrievať. Iba skupinová fotografia. Úplne nevinné. Na tej horolezeckej výprave dostala Leonia nepríjemný úpal a Alex jej priniesol do izby niečo chladivé.

Leonia sa pri tej spomienke usmiala.

„Ideš, Leo?“ Maike už stála vo dverách.

Leonia sa vytrhla zo zamyslenia, prehodila si športovú tašku cez plece a pobrala sa za kamarátkou.

2

Nasledujúce ráno bola Leonia na nohách už o pol štvrtej a pripravila všetkým raňajky. Čakalo ju šesť dlhých týždňov plných pohody a ona bola rozhodnutá vychutnať si každú minútu.

Chvíľu trvalo, než naložili celú batožinu a rodina bola pripravená na odchod. Najmä keď bolo nutné zásobiť Leoniinho neposedného brata všakovakým jedlom, nápojmi a hračkami, aby bol cestou aspoň chvíľami ticho.

Zbožné želanie, povzdychla si v duchu Leonia.

Dvojiročné decká jednoducho nie sú stvorené na pokojné cestovanie!

Ale navzdory stresujúcemu odchodu a nevyhnutnej dopravnej zápche bola Leoniina mama – ako vždy, keď sa išlo do hôr – v skvelej nálade. Šoférovala plynule až razantne, bubnovala do taktu o volant a spolu s oboma dievčatami veľmi svojráznym spôsobom sprevádzala staré hity z autorádia. Sem tam si podľa chuti zanáďavala na zvyšok sveta a inak si za volantom blažene užívala, ako jej dlhé hnedé vlasy vejú vo vetre.

Na sedadle spolujazdca vyčerpane pospával Martin Schiller. Pravdepodobne bol v sne ešte stále vo svojej firme a maľoval si hrozivé scenáre z nejakého staveniska.

Keď Nickyho kdesi pred Innsbruckom už nemohli udržať v pokoji ani všelijakými grimasami, ktoré na neho robila Maike, musel sa šoférovania ujať Martin. Leoniina mamička si sadla vedľa Nickyho autosedačky a malý mal konečne mamičku len pre seba.

Bolo nepochopiteľné, že si taký krpec zaberie svojich stvoriteľov len a len pre seba pokojne na dvadsaťštyri hodín denne. Pre Leoniu bolo záhadou, že sa ľudstvo navzdory takýmto bezohľadným miniteroristom, ako bol jej bráček, stále rozmnožuje.

No, tak úplne dobrovoľne to rozmnožovanie zrejme neprebíha, musela pripustiť. Mama niekoľko mesiacov hovorila o „poruche cyklu“ a bruško, ktoré jej narástlo, pričítala jedlu vo svojej najobľúbenejšej talianskej reštaurácii.

„S trochou cvičenia zameraného na problémové partie sa to dá určite zase do poriadku,“ tvrdila.

Až keď tá problémová partia začala kopať, došlo Schillerovcom, že rozdať nábytok z Leoniinej detskej izby bola chyba. A tak nakúpili nový, väčšiu z oboch izieb pre hostí prestavali na detskú a z dobre usporiadaného denného programu rodiny nezostal kameň na kameni.

„Čuat!“ Nicky žiaril. „Čuat,“ opakoval nadšene.

„Ohlásenie alebo už vykonanie?“ spýtal sa Martin Schiller.

„Tomu nerozumie,“ povedala Beate.

„Tak mu to prelož.“

„Nicky, musíš čuat alebo potrebuješ novú plienku?“

Nicky začal bez akéhokoľvek prechodu plakať.

„Myslím, že si zranila jeho city,“ zaškeril sa Martin.

„A ja si myslím, že teraz je to aj tak jedno. Ďalšie odpočívadlo je o tridsať kilometrov.“

Martin Schiller pokrčil nos a prešiel do pravého pruhu. „Áno. Ale toto je jednoznačne prípad núdze!“ A zamieril na najbližšie parkovisko. Teraz už to cítili aj ostatní.

Na pustom parkovisku s ohavnými stolmi z hnedého dreva vymenil Leonii otecko celkom skúsene Nickymu plienku.

„Keď si bola malá ty, ani vo sne by mu to nenapadlo,“ chichotala sa Beate a naliala sebe aj dievčatám zvyšok oteplenej koly.

To vôbec nie je vtipné, pomyslela si Leonia. „Prečo vlastne nie?“

„Vtedy sa tvoj otec dvadsaťštyri hodín denne zaoberal štúdiom architektúry. A potom nastúpil do deduškovej stavebnej firmy a nemal už *vôbec* čas. Ani mu na um nezišlo, že starať sa o dieťa môže byť zábava.“

Obzvlášť ak je to dieťa len baba, preletelo Leonii hlavou.

„Môj skutočný otec už bol dávno za horami, keď som ja bola stará ako teraz Nicky,“ povedala Maike a pokrčila plecami.

Všetko je totiž relatívne, pomyslela si Leonia a smiala sa s ostatnými, keď ocko v predstieranom zúfalstve komicky vyhodil ruky nad hlavu: Ani v jedinom kontajneri sa nenašiel milimeter miesta, kam by sa dala odpratať Nickyho plienka.

Konečne: Sölden!

Leoniina mamička začala byť poriadne nedočkavá. Už ako malá jazdievala s rodičmi každý rok do Tirolska. Vášeň pre lezenie Leonia zrejme zdedila po nej.

Bohužiaľ, aj jemné hnedé vlasy, pomyslela si Leonia. Nicky mal oproti tomu husté svetlé lokničky. Pre Leoniu bolo hádankou, ako mohol niekto z ich rodiny zdediť také husté, bohaté, krásne vlasy. Ale kým mohla ďalej dumieť o nespravodlivom rozložení génov, stratila ako vždy dych, sotva čo sa pred ňou otvorila nádherná horská panoráma.

Ešte v šesťdesiatych rokoch bol Sölden rozkošnou dedinkou so svojráznymi drevenými domami a dvoma skromnými hotelmi. Na balkónoch kvitli muškáty a mohutné vrchy vrhali tieň na tunajší kostolík. Tak aspoň poznala Sölden Leonia z osemmilimetrového filmu, ktorý nakrútili jej prarodičia pred tridsiatimi rokmi.

Trojtisícovky tu stáli a muškáty zostali na balkónoch aj v novom tisícročí. Ale inak bola dedina na nepoznanie: Zo Söldenu sa za tie roky vyklul raj zimných športov a vyrástli tu luxusné výškové hotely jeden vedľa druhého. Na vrchole sezóny bolo v Söldene viac turistov ako miestnych.

Športhotel rodiny Fiegelovcov tvoril rad veľkorysých, žiarivo bielych budov, medzi ktorými čnela okrúhla štvorposchodová veža s pôvabnou stredovekou kuželovitou strechou.

O interiér sa postarala celá armáda dizajnérov a bytových architektov, ktorí si dali záležať, aby vyhoveli vkusu dnešných obyvateľov veľkomiest: Namiesto romantiky alpských chát tu panovala atmosféra solídnych dedinských domov, a pokiaľ išlo o wellness, mohli ste si vybrať medzi čarovnými benátskymi lagúnami a zen-budhistickou prísnosťou.

Majitelia si však zachovali srdečné rakúske spôsoby: Maria Fiegelová zovrela Leoniinu mamičku bez okolkov do svojho mohutného náručia: „Pozdrav pánboh, Beate! Máme veľkú radosť, že ste tu.“

Maike a Leonia len krátko pozdravili, hodili batohy na zem a vrhli sa k nástenke: „Nočný pochod s horským vodcom Otomarom Hummelom.“

„To je ten úžasný študent matematiky, ktorý tu vždy cez semestrálne prázdniny brigáduje!“

„Večerné disko pre mladých s DJ Tom-Tomom.“

„Je tu zase!“ dusila sa smiechom Maike a predviedla svoju najobľúbenejšiu grimasu.

Na kuse papiera vytrhnutého z bloku stálo: „Ahoj, priatelia lezenia zblízka aj zďaleka! Zraz denne o 9.00 v lezeckej oblasti Engelswand.“

Leonia nadšene drgla Maike do rebier: „Super! Hned' ráno sa kukneme, či tu zasa nie sú tí Francúzi z Bleau, áno?“

„Áno!“ Mala na mysli *Fontainebleau*, Mekku boulderingu neďaleko Paríža.

„... je nám strašne ľúto, že Evi...“ povzdychla si pani Fiegelová.

Leonia počúvala dianie za svojím chrbtom len na pol ucha. Až teraz sa naľakala: Evi tu nie je? Tá milá, príjemná, buclatá Evi, najlepšia zo všetkých slečien na stráženie? Mama zvesila plecia

a líca Marie Fiegelovej v tvare jabĺčok sa predĺžili: „Ponúkli jej miesto na Malorke. Prišlo to ako blesk z čistého neba. A človek nechce takému dievčaťu brániť v šťastí, však?“

Otázka znie, *ktorému* dievčaťu, pomyslela si Leonia. Pre Evi je, samozrejme, pekné, že teraz asi vedie plážovú škôlku v Palma de Mallorca, ale Evino šťastie znamená zároveň čiernu smolu pre ňu a Maike: Šesť týždňov tvrdnúť s Nickym na ihrisku, zatiaľ čo sa mama s otcom natrá ajurvédskymi olejmi a nechajú sa masírovať?

„To je určite zlý sen!“ Maike to skutočne povedala nahlas. Aj Martinovi Schillerovi zmrzol úsmev a vôbec nepomohlo, keď ich pani Fiegelová ubezpečila, že na zimnú sezónu tu bude, samozrejme, opäť odborná sila. „Anneli z Gstreinu tamto oproti robí na jeseň skúšky na učiteľku materskej škôlky. Naozaj milé dievča a spoľahlivé ako...“

Pani Fiegelovej v tej rýchlosti nenapadlo, k čomu by mohla prirovnať spoľahlivosť Anneli z Gstreinu. Zmĺkla a chvíľu sa rozpačito pozerala z jedného na druhého.

Nicky začal ako na povel ticho poplakávať. Nebol to obvyklý rozčuľujúci vreskot ako inokedy, keď nebolo po jeho vôli, ale potláčaný tichý plač, akoby chápal, že tu ide oňho a že ho Evi raz a navždy opustila.

Leonia zobrala bračeka do náručia a chlácholivo ho hladkala po spotenej plavovlasej hlavičke.

Maike uprene hľadela do zeme a špičkou cvičky obkresľovala vzorku na koberci.

Medzitým prišiel Rigobert Fiegel, a keď zbadal zarazené tváre, okamžite mu došlo, o čo tu ide. „Niečo vymyslím,“ sľúbil a povzbudivo Schillerovcom zakýval. V skutočnosti to znamenalo: „Maria to už nejako vybaví.“ A Mariou celkom isto nemyslel tú nebeskú, ale svoju úplne pozemskú manželku.

Dievčatá sa skleslo našťahovali do svojej izby.

Vlastne mali dôvod na oslavu, pretože tohto roku prvý raz

bývali vo svojom vlastnom, tzv. juniorskom apartmáne, v hotelovom trakte pekný kus od apartmánu vo veži, kde bývali Schillerovci. Mali tu vlastnú kúpeľňu, vlastný telefón, vlastný balkón s výhľadom na vonkajší bazén a predovšetkým žiadnu rodičovskú kontrolu!

Ale čo z toho budú mať? Kedykoľvek budú mať Beate a Martin večer nejaký program, budú musieť strážiť Nickyho. Zbohom, disko, táboráky, nočné výlety...

„Nejako to zvládneme,“ utešovala sa Maike a zosunula sa vedľa Leonie na obrovskú dvojitú posteľ. Zívla. „Vieš čo, vybalíme sa zajtra,“ prehodila Leonia. Aj ona bola ustatá z cesty. Obe si vytiahli toaletné potreby a pyžamá, pohodlne sa usalašili v posteľiach a ešte chvíľu prepínali kanály obrovského nového televízora. Potom ich premohlo vyčerpanie.